

faa vistnok være betænkt paa nogenlunde at dække dette Deficit, hvorfor Udvalgets Fleertal ogsaa har troet at burde tiltræde det af Justitsministeren under Nr. 28 stillede Forslag om at forhøje de 2 ß af hver Renterigsdaler til 3 ß , hvorved vil indvindes en forøget Indtægt af 3,369 Rd. — Jeg gaaer ud fra Forholdene, som de stille sig efter den Udkastet vedheftede Status. Det vil sees, at der efter Udvalgets Forslag saaledes vil blive imellem 5,000 og 6,000 Rd. mindre Indtægt, end efter Udkastet; dette er imidlertid Noget, der idetmindste for dem, der foreslaae kun eet Dverformynderi, ikke kan vække nogen Betænkelse, da Udgifterne derved vilde blive overordentlig meget mindre, hvormod jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt der ikke maatte være Anledning til Betænkelse i saa Henseende, naar man vil have mere end eet Dverformynderi. Hermed har jeg nu forklaret Forslagene under Nr. 28 og 31. — Forslaget under Nr. 30 er en simpel Følge af, at de thinglæste Skifteextracter skulle udgaae, og Forslaget under Nr. 29 er en blot Rettelse af en Incorrecthed, som det er overflødig at forklare. — Forslagene under Nr. 32, 33 og 34 forstaae sig af sig selv. — Forslaget under Nr. 35, som er stillet af de to Herrer, der ville have to Dverformynderier, gaaer ud paa at forandre Udkastets Bestemmelse om, at der skulle være en fælles Reservecfond til, at der skal være en særskilt Reservecfond for hvert Dverformynderi, idet de Herrer mene, og som jeg troer, med en vis Føje, at det ikke vilde være rigtigt at lade det ene Dverformynderi nyde godt af den fortrinligere Maade, hvorpaa det andet maatte være bestyret, at lade de Tab, som det ene Dverformynderi leed, blive dækkede af det, der blev indvundet ved det andet bedre Bestyrelse. Men dette vil der jo ikke blive Spørgsmaal om efter det Forslag, som jeg har været med at stille. — Forslaget under Nr. 37 er uden Betydning og væsentlig en Redaction. Meningen deraf er kun den at henlede Opmærksomheden paa, at der ikke skal gives kongelige Obligationer fortrin fremfor andre Activer i saa Henseende.

Endnu staaer tilbage Forslaget under Nr. 38, der unegtelig er et af de vigtigste Forslag, som Udvalget har stillet, og hvormed, kan jeg

siige, den hele Sag egentlig staaer og falder. Det vedrører nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal overtage nogen Garanti for de Umvundiges Midler. Efter Udkastet skulle Tabene fortrinnsviis dækkes af Reservecfonden, men forsaavidt denne ikke havde Midlerne dertil, skulle der forholdes overeensstemmende med Rescript af 31te Januar 1794. Dette Rescript, der gjælder for Kjøbenhavn's Dverformynderi, bestemmer, at Tabene skulle dækkes af det næste Halvaars Renter, dog saaledes, at der aldrig bliver holdt Mere tilbage end 2 pCt. af Renten, og kan Tabet ikke dækkes paa denne Maade, skal det strækkes ud over flere Halvaar. Denne Ordning maa jeg imidlertid finde lidet lystestgjørende. Min Hovedbetragtning i saa Henseende er den, at det forekommer mig at være det Naturlige og Rigtige, at Staten overtager Garantien for de private Midler, hvis Bestyrelse den saaledes overtager. Dog have vi paa ingen Maade — og det beider jeg de Herrer vel bemærke — opstillet dette saaledes, at Staten overtager den endelige Garanti; hvad vi forlange, er kun et Forstud. Statens Garanti er af os opstillet for det Første som noget blot Subsidiært, nemlig som Noget, der kun skal indtræde under den Forudsætning, at Reservecfonden ikke kan dække Tabene, og dernæst er den kun opstillet som noget Foreløbigt, idet nemlig, naar Reservecfonden bliver istand til at erstatte Staten, hvad den har udgivet i den Anledning, skal den gjøre det. Paa denne Maade og med denne Begrænsning have vi antaget, at der ikke vil være nogen Betænkelse ved at lade Staten overtage Garantien. Jeg vil bede de Herrer lægge Mærke til, at dette Forhold er noget forskjelligt fra det Spørgsmaal, der oftere i den nyere Tid har været reist om Statens Forpligtelse til at indestaae for de Tab, som Private maatte lide ved Feil fra Statens Embedsmænds Side. Bort Forslag gaaer paa een Maade videre og paa en anden mindre vidt; det gaaer forsaavidt videre, som ikke alene de Tab, der foraarfages ved Feil fra Embedsmænds Side, men ogsaa de Tab, der ere en Følge af Conjunctionerne, komme i Betragtning, og det gaaer mindre vidt, forsaavidt som der kun er Tale om en foreløbig og ikke nogen definitiv Garanti,